

Zwoegen voor een handvol rust

Column

Roger Wind, geestelijk verzorger GGZ Friesland

Het had heel wat voeten in de aarde gehad, het uitstapje naar Jorwert. Het idee kwam van onze stagiaire, om met een groep patiënten op bezoek te gaan in Nijkleaster om kennis te maken met de moderne spiritualiteit. We zouden uitleg krijgen en een meditatieve wandeling maken door de omgeving. En afsluitend een korte viering.

Een week van tevoren was er een eerste bijeenkomst gepland in een van de huiskamers van de klinische woonafdeling. Van de acht mensen die zich hadden opgegeven was de helft aanwezig. De anderen hadden geen zin, voelden zich niet goed of waren gewoon weg. De diapresenta-

tie werkte niet. Halverwege kwam een verpleegkundige binnen om even wat te pakken. „Sorry dat ik stoor.”

Geeft niet. Een nieuwsgierig geworden buurman kwam vragen of hij ook een gevulde koek mocht. Dat mocht. Het onderwerp van die voorbereidingsbijeenkomst was toepasselijk: rust in je hoofd.

Met twee auto's vertrokken we in de regen naar Jorwert. Uiteindelijk waren er zes mensen die meegingen. De laatste, Peter, besloot vijf minuten van te voren dat hij toch ook mee wilde. In de kerk werden we allerhartelijkst ontvangen met koffie en koek. We zaten rond de kloostertafel. „Je voelt de geschie-

denis hier”, zei Suzanne. Dirk Jan noteerde nauwgezet alle opschriften en inscripties in een notitieboekje. Hij vroeg honderduit, zonder naar de antwoorden te luisteren. Af en toe ging iemand even naar buiten om te roken.

Daarna kwam de wandeling. Het was inmiddels opgehouden met zachtjes regenen: het hoosde. Drie van de dames bleven achter in de kerk. Suzanne raakte in paniek en keerde ook terug. Met Peter en Dirk Jan liepen we door, tussen de natte weilanden, af en toe zwijgend, verzonken in onze eigen gedachten. Na tien minuten was het welletjes en maakten we rechtsomkeert. In de kerk was Greetje op de kansel geklommen. „Dat heb ik nou altijd al eens gewild!”, zei ze stralend. Magda zat in een van de banken stilletjes voor zich uit te kijken. „Tja, ik weet het niet. Het is hier zo vredig. Kun

je hier ook wonen? Ik zou hier wel willen wonen.”

Tot slot nog een korte viering in de kring, met liederen en een gebed en een lezing over Jezus die zich terugtrok, alleen, in de bergen. Buiten regende het nog steeds. Voor we weggingen wilde Greetje nog een kaars aansteken voor een overleden vriend. Ze huilde zachtjes. Nog meer

Wat het mooiste was geweest? De koffie en de koek, de inscripties en de oude muren

kaarsen werden aangestoken, voor familie en vrienden, of zo maar. Kaarsen zijn op de woonafdeling streng verboden wegens brandgevaar. Na een hartelijk afscheid vertrokken we. Het was een onvergetelijke middag.

Een week later kwamen we weer bijelkaar, met chips en frisdrank. En de foto's. Wat het mooiste was geweest? De koffie en de koek, de inscripties en de oude muren. En of we nog iets ervaren hadden van God? „God was een lamp die boven ons hing en alles verlichtte”, zei Suzanne. „Ja, er ging echt rust vanuit”, vond Magda.

„Beter een handvol rust, dan beide vuisten vol zwoegen”, staat in Prediker. Maar soms moet je wel zwoegen voor een handvol rust.

Reacties: roger.wind@ggzfriesland.nl